

Самим банкам для активізації кредитування слід проводити політику диверсифікації активів і пасивів, виходячи з того, що розмір максимального ризику на одного позичальника не повинен реально перевищувати 10 % власних коштів банку. Розширювати коло вкладників, недопускаючи концентрації залишків коштів на депозитних і вкладних рахунках обмеженої кількості вкладників.

Вважаємо, що існуючі проблеми у кредитуванні економіки перш за все необхідно вирішувати на загальнодержавному рівні. Без оздоровлення економіки загалом та виробничого сектору зокрема неможлива повноцінна кредитна діяльність вітчизняних банків. З цією метою важливо розробити державну стратегію стимулювання економічного зростання в Україні, в якій важлива увага має бути зосереджена на інноваційному розвитку національної економіки на основі широкого використання кредитного потенціалу вітчизняної банківської системи.

Список літератури

1. *Болдаков В.* Монетарні операції Національного банку України / В. Болдаков // Вісник Національного банку України. — 2000. — № 3. — С. 44—49.
2. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: www.aub.org.ua
3. Основні показники діяльності банків в Україні [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/bank_supervision/dynamics.htm
4. *Дубинський О.* Якірний індикатор / О. Дубинський // Дзеркало тижня. Україна. — 2011. — № 19. — 27 травня.

УДК 336.71

В. С. Котковський,

канд. екон. наук, доцент, завідувач кафедри банківської справи, Криворізький економічний інститут ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПРОГНОЗУВАННЯ КРЕДИТНО-ІНВЕСТИЦІЙНИХ ІННОВАЦІЙ БАНКІВ

Усвідомлюючи несприятливу ринкову кон'юнктуру, низьку банківську ліквідність банків, застарілі технології, а також нестабільну економічну ситуацію, вважаємо, що персоналу більшості

банків України складно не лише продукувати інновації, але й адаптувати зарубіжні до вітчизняного ринку. Тому, розробка банківських кредитно-інвестиційних інновацій має спиратися на об'єктивні прогнози та плани інноваційного розвитку банку. При цьому підтримуємо думку [1], що управління банківськими інноваціями здійснюється через реалізацію функцій прогнозування і планування.

На формування авторського бачення проблеми і вибору методів її вирішення вплинули праці провідних учених у галузі банківської справи як вітчизняні — М. П. Денисенко, Н. В. Краснокутська, М. І. Крупка, Т. В. Майорова, П. П. Микитюк, А. М. Мороз, А. А. Пересада, Д. М. Стеченко, так й іноземні І. Т. Балабанов, В. Бансал, Д. Гредді, Дж. Маршалл, Р. Моліно, П. Роуз, Дж. Сінкі-мол., Дж. Сорос, А.М. Тавасієв, Е. Фама, В. М. Усокін, Дж. Фіннерті, Н. Шамро, І. Шумпетер та ін.

У площині загальнонотеоретичного підходу, план орієнтує банк на можливості розвитку у майбутньому, а прогноз є інструментом розробки планів. Форми поєднання прогнозу і плану у банку можуть бути різними: прогноз може передувати розробці плану (як правило), впливати з нього (прогнозування наслідків прийнятого у плані рішення) або здійснюватися у процесі розробки плану. Таким чином, прогнозування, з одного боку, передує плануванню, а з іншого боку — є його складовою і застосовується [2]:

- на етапі аналізу середовища і визначення передумов для формування інноваційної стратегії банку;
- на стадії реалізації планів кредитно-інвестиційних інновацій для оцінки можливих результатів та їх корекції.

Потрібно враховувати, що план має директивний, а прогноз — ймовірний характер; план — це однозначне рішення, у тому числі, коли він розробляється на варіантній основі, прогноз же має альтернативний зміст. Таким чином, завдання прогнозування, з одного боку, — з'ясувати перспективи найближчого чи більш віддаленого майбутнього банку, а з іншого боку — сприяти складанню оптимальних планів інноваційного розвитку банку.

У широкому сенсі прогноз інноваційного розвитку є прогнозом розвитку банку, який ґрунтується на активізації впливу на банк організаційних, продуктових і управлінських нововведень. Метою розробки прогнозів інноваційної діяльності є прийняття управлінських рішень по збільшенню конкурентних переваг банку у перспективі за рахунок інноваційних змін. Прогнозування інноваційного розвитку здійснюється на принципах безперервності прогнозування всіх стадій повного інноваційного циклу — від

фундаментальних наукових досліджень до комерціалізації інноваційних розробок, освоєння, та збуту інноваційних банківських продуктів і послуг [3].

Комплексний підхід до прогнозування банківських кредитно-інвестиційних інновацій, на нашу думку, повинен враховувати та поєднувати різнобічні аспекти, які б дозволяли банку покращити конкурентні позиції й отримати бажаний фінансовий результат при мінімізації негативних чинників.

При прогнозуванні банківських кредитно-інвестиційних інновацій важливо керуватися необхідністю задоволення поточного та перспективного попиту клієнтів банку у конкретних інноваційних продуктах і послугах. Тому ключовим моментом прогнозування банку є визначення попиту клієнтів на нові продукти і послуги з врахуванням кон'юнктури ринку. Так, прогнозуючи попит на інноваційні продукти та послуги, банки спираються на результати прогнозів потенційних потреб клієнтів і кон'юнктури ринку, враховують конкурентні переваги інноваційних продуктів і послуг, прогнози банківських доходів від інновацій тощо [4].

При прогнозуванні важливі наступні моменти:

- час появи інноваційного банківського продукту чи послуги;
- динаміка попиту у часі;
- період появи на ринку конкуруючих продуктів або послуг;
- динаміка цін і витрат у часі.

Для прогнозування банківських кредитно-інвестиційних інновацій використовуються різні типи прогнозів, до числа найбільш важливих ознак яких відносять: часовий горизонт прогнозу, масштаб прогнозування, можливість впливу банку на своє майбутні інноваційні зміни. При розробці прогнозів банку можна виділити наступні основні етапи:

- передпрогнозна орієнтація (визначення мети, завдань, методів, структури інноваційних змін);
- прогностичний фон (збір даних щодо суті інноваційних змін);
- створення системи показників, параметрів, що відображають характер інноваційних змін;
- рекомендації щодо оптимізації результатів інноваційних змін.

Список літератури

1. *Стеченко Д. М.* Інноваційні форми регіонального розвитку: [навч. посіб.]. — К.: Вища шк., 2002. — 254 с.
2. *Микитюк П. П.* Інноваційний менеджмент: [навч. посіб.]. — Тернопіль: Економічна думка, 2006. — 295 с.

3. *Краснокутська Н. В., Гарбуз С. В.* Інноваційний менеджмент: [навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисц.]. — К.: КНЕУ, 2005. — 276 с.
4. *Котковський В. С.* Інноваційність банківської діяльності: [монографія]. — Кривий Ріг: Видавець ФОП Чернявський Д.О., 2010. — 224 с.

УДК 336.648

Д. О. Кошель,
аспірант кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СЕК'ЮРИТИЗАЦІЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ДОВГОСТРОКОВИХ БАНКІВСЬКИХ РЕСУРСІВ

Останнім часом пошук постійних джерел дешевих довгострокових фінансових ресурсів та нових способів рефінансування став одним із ключових завдань українських банківських установ, а також вітчизняного фінансового ринку у цілому.

За таких умов зростає інтерес до консолідації банківських ресурсів на фондовому ринку, зокрема таких нетрадиційних для вітчизняних банків способів залучення ресурсів, як сек'юритизація активів, яка отримала широке розповсюдження в країнах із розвиненою ринковою економікою та була вже апробована в деяких країнах СНД.

Згідно з визначенням міжнародної аудиторської компанії KPMG сек'юритизація — це спосіб залучення фінансування, пов'язаний із випуском цінних паперів, забезпечених активами, які генерують стабільні грошові потоки. Таким чином, сек'юритизація передбачає заміну неринкових позик або потоків грошових коштів на цінні папери, які вільно обертаються на ринку капіталів [1].

У спрощеному вигляді схему сек'юритизації можна представити наступним чином (рис. 1):

Рис. 1. Схема проведення сек'юритизації активів